

[Victor Pürschel.]

Maalestok for andre Mennesker end den, vi henter fra os selv, og naar jeg ser paa Slutningen af den Tale, det ærede Medlem har holdt, og ser, hvorledes han dør nævner Indbrudstyve og Pengeafpressere — han siger ikke, at det er dem, jeg vil samle, men han siger, at det fuldstændiggør Billedet —, saa maa jeg sige, at det er en elegant Form for Polemik. Jeg finder, at den er i høj Grad værdig for den Mand, der er Ordfører for det største Parti her i Salen. I Jødespørgsmaalet har jo ingen anden gjort sig til Talsmand for en ændret Politik end den konservative Ordfører, som dog ikke strakte sig videre end til at sige, at han ønskede en lempeligere Fortolkning, hvor det drejede sig om, at Danmark skulde være Mellemstation. Ja, det kan visselig ingen have noget at indvende imod, for deraf kan der ingen Problemer opstaa.

Saa er det meget interessant at høre, hvad den ærede socialdemokratiske Ordfører siger om Forfatningssagen, og det lyser jo ud af de Udtalelser, der af fremsat af Statsministeren, af „Politicus“, i „Politiken“'s ledende Artikel, ogsaa i „Fyns Venstreblad“, tror jeg, det har været fremme, og fra forskellig Side, dette, at hvis der ikke bliver noget af Forfatningssagen, hvis Vanskelighederne viser sig at være for store — nu vel, saa haster det ikke for Regeringspartierne Vedkommende. Det stemmer jo ganske med, hvad jeg sagde her og har sagt mange Gange, at Drivkraften med Hensyn til Forfatningsspørgsmaalet gik af Regeringspartierne, dengang de fik Flertallet i Landstinget. Og derfor ser det jo nok ud til, at der paa dette Omraade kunde blive Brug for nogle af de Tilskyndelser fra konservativ Side, som den ærede konservative Ordfører talte om.

Jeg har for Resten i Dag udmeldt mig af den konservative Gruppe, og det vilde vel være rimeligt at sige et Par Ord om, hvorfor jeg har gjort det — jeg skal gøre det ganske kort.

Jeg har gjort det væsentlig under Hensyn til den Form, hvorunder Forfatningssagen er blevet behandlet i Partiet, en Form, som jeg mener er uforenelig med de Kaar, som en Rigsdagsmand maatte kræve, den Respekt, han maatte kræve for sin Overbevisning. Man kan ikke uden for ensrettede Partier have den Tradition, at Partiets Formand dikterer Partiets Kandidater ved et Folketingsvalg, hvad de maa tale om, og hvad de ikke maa tale om. Raabet: Smid ham ud! har jo lydt om mine Ører i det

sidste halve Aar. Det blev indledet her i Rigsdagen af en æret Socialdemokrat, der dog hurtigst muligt løb fra det, og saa genlød det jo i den kommunistiske og den socialdemokratiske og den radikale Presse hele Sommeren igennem, og det lød som liffig Musik for mine Ører. Jeg sagde til mig selv: Naar dette Raab lyder dør, saa er du nok paa den rigtige Vej. Og saa var der jo nogle konservative Redaktører, der ogsaa skrev det, og det gjorde mig ondt for dem, for de maatte Gang paa Gang skuffe deres Læsere, fordi de havde spændt deres Forventninger for højt om, at nu skulde det ske. — Men det er jo den Slags Ting, som er helt underordnet.

Jeg har ogsaa fundet det rigtigt at træde ud for at kunne ofre mig for det Arbejde, som jeg mener er det, der skal gøres i dansk Politik i Øjeblikket. Jeg skal om dette sige, at Danmark efter min Opfattelse i Øjeblikket befinder sig i en Periode svarende til den, der gik lige forud for 1933 i Tyskland. Det viser sig paa det stærke Røre, der findes inden for Vælgerne i saa at sige alle Partier, de mange Forsøg, der gøres paa at skabe nye Partier og Organisationer, enten ud fra Synspunkter, som efter min Mening er helt urigtige, de stærkt interesseprægede — jeg tror, at dette er en Ting, der er farlig for Udviklingen —, eller ud fra de modsatte Synspunkter, som jeg mener er de rigtige: at man vil søge at samle de danske Vælgere til en Samvirken ud fra Betragtningen af visse store Opgaver, som man maatte kunne enes om, og som denne Regering efter min Mening ikke er i Stand til at løse.

Det er en Ting, der er historisk ganske klar, at mange af disse Forsøg maa være dømt til at mislykkes, men det er mit Haab, at eet af dem maa lykkes, saaledes at det maa lykkes virkelig at samle det danske Folk til en Bevægelse, der ikke skal gaa ud paa at indføre Nazisme, eller hvad man nu vil kalde det, men som skal gaa ud paa at indføre et sandt Folkestyre her i Landet, frigjort for det Partivælde og Partityranni, som nu paa saa mange Punkter forfusker og forfalsker den politiske Udvikling her i Landet. Ogsaa paa en Række andre Punkter her i Landet mangler der Frihed, og denne Frihed vil jeg gerne være med til at forsøge at skabe. Jeg gør det ud fra en ærlig Overbevisning om, at dette er rigtigt. Om jeg har Held med mig, vil Tiden vise. Jeg ved, at der er mange gode Kvinder og Mænd her i Landet, der ønsker mig Held til dette Arbejde.